

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Desen de D. NEGREA

URZICA

620326

SCĂRI, LIFTURI, DALDANE, pentru a nu putea ajunge la înălțimea anului 1988
anului 1988.

PANOPIE, joc muzical, responsabil ne-amuzăm de lucru, care dăruie, în joacă și război, după măsura și stăruință.

APARAT AUTOMAT DE PERIAT. Funcționează la apă caldă. Numara de perii este diferită, utilizabile după caracterul și felul respectiv. La creșterea mării, se accedează prin apă, o pană pentru gătit vândută.

CORSET, arătat cu balon de apă, foarte util pentru că se folosește de la începutul sarcinii. Acest corset se poate pune și în timpul nașterii și este conceput să vă ajute să vă recuperați.

CEAS DESEPTĂTOR, cu casă mică, în stil „Mormoni”. Numara celor cu semnalul este și cu conținutul datării aferente. Conținutul din bușteni.

MĂȘTI pentru pedine în casa se face crișă. Ultimele versiuni care „au vorbă și ele”.

COBE, TROMBOANE, TOBE și alte instrumente muzicale, marca „Lăudă-mă tușă”, pentru instrumentele care în poporul nostru sunt tradiționale.

BEROU, presărit cu aparate de siguranță, care conține lăcăr de siguranță, indispensabil funcționării din familia „Ovăcască”.

STAHANOVISTUL Moș Gerilă

— Asta e! Ce mai încoace-încolo?! Mai mult nu se poate... Nu pot...

Moș Gerilă, de profesie mecanic ajustor la atelierul X, se mai privește odată lung, cu neîncredere, în oglindă încercând să deslușească în spatele cocloșelor de vată o urmă de obraz sau de nas, ceva care să amintească măcar de mecanicul Mirică Tomozei.

Aș, nimic.

— Asta, hm... asta nu mai e treabă de om serios. De stahanovist...

Se uită la ceas. Zece trecute. Musafirii desigur că au și început să vină. Când l-or vedea...

Pe fereastra mare, înghețată, felinarul din stradă presară vesel, copilărește, milioane de steluțe și flori. E ger, nu jucărie, afară.

Din antreu răzbeșc glasuri, râsete, clinchet de pahare și, din când în când, în zorul nebănuț de colo-colo, o ușă se trânteste ca un capac peste vocea profundă de bas a lui Aurică Pancu dela montaj.

Moș Gerilă nu simte mirosul îmbietor de cozonaci strecurat pe sub ușă și nici veselia copiilor din camera de alături nu prea îi dă ghies.

Partea frumoasă este că nici nu știe ce trebuie să le spună copiilor. Chiar. De unde să știe? Ce, a mai făcut vreodată d'astea?... Pe urmă, ei, și așa, de felul lui, nu prea se întinde la vorbă. Nu-i place. A, mă rog, când e vorba de specialitatea lui, acolo se schimbă treaba. Întreabă-l cât vrei și ce poțtești. Ceasuri întregi, chiar... Uite, nu mai departe acurna lucrează la o inovație. Un sistem special de răcire a cuptoarelor. Planurile sunt cu și gata. Ieri l-a chemat tovarășul director Bistrițeanu. L-a felicitat.

Asta, vezi, s'a petrecut ieri. Da' astăzi? Acum?! Atât ar mai lipsi să-l vadă și tovarășul director Bistrițeanu. Cu nutra asta!? Ar intra în pământ de rușine, bietul Moș Gerilă. Ei, comedie! Și te pomenești că, până la urmă, o mai trebui să se și joace cu copiii. Sigur. Să le spună și snoave, așa cum își amintea că a văzut acum un an la Pomul de Iarnă dela club...

Nevastă-sa, care intră ca o furtună, îl găsește înodându-și fără nici un chef, sub bărbie, o basma de lână, peste care, cu toată căldura din cameră, a mai îndesat și căciula albă, de miel, a lui Pancu.

— Mirunat! strigă ea. Atâta numai că prea ți-ai acoperit fața.

E un om cât muntele mecanicul Mirică Tomozei. Înalt și spătos, cu niște ochi cărora nici streșina colilie de vată nu reușește să le acopere strălucirea.

De aceea, în privirea cu care-l cercetează acum nevastă-sa răzbate evident și o undă de duioșie și admirație.

— Da, da! Arăți chiar foarte bine, dragul meu. Să știi.

Numai că lui Moș Gerilă nu-i aminte de complimente. Mai ales că, între altele, sincera admirație a nevastei-si îi amintește încă odată, dureros, că ei și numai ei, trebuie să-i mulțumească pentru toată comedia asta. Două săptămâni s'a apărât cu înverșunare Mirică Tomozei, pentru că, în cele din urmă, sub presiunea valului de insistențe, argumente și emoții, să accepte sfârșit.

Rostește plin de nerăbdare, în timp ce-și încheie șurba lungă de ceferist, împrumutată anume tot dela Pancu:

— Da' nu'ncepem odată, frate? Pe cine mai așteptăm?

— Nu mai așteptăm pe nimeni. Totul e gata. O clipă, numai!

Dă fuga în cămară de unde se'ntoarce cu făcălețul de rufe.

— Ține! Cam scurt, da' ce să-l faci!? Apleacă-te nițel de mijloc! Sprijină-te în el!... Așa! Așa!... Mai cocoșat! Uite, ți-am adus și ochelarii lui Arghir. Pune-i!

Moș Gerilă a ajuns la capătul răbdării. Broboane snari de sudoare curg gârlă de sub căciula lui Pancu. Le simte, neplăcut, în ochi, pe buze.

Nevastă-sa îi dă înainte:

— Și nu te mai uita așa că sperii copiii! Fii mai vesel, mai... Zâmbește și tu, ce naiba! Îl împinge binisor pe ușă.

— Să vorbești gros, ca moșnegii! Stai, ia și sacul! Binisor! Vezi să nu încurci jucăriile... Eu o iau înainte să aprind pomul... Nu uita poezia lui Dănuț „Când voi fi pionier!” Automobtille e al lui, să știi! Auzi? Să-i spui să nu mai lase robinetul deschis la baie!... Și chibriturile! Să nu se mai joace cu chibriturile!... Vezi că fetiței lui Arghir nu-i prea plac morcovii!... Vezi...

Moș Gerilă a trecut în antreu.

— Ia stai! Ghici cu cine a venit adineauri Arghir?

Dar Moș Gerilă e grăbit. Puțin îi pasă cu cine a venit Arghir. Întreabă mai mult într-o doară:

— Cu cine?

— Cu... Hai, ghici!

— De unde vrei să ghicesc? Imi spui, sau...

— A venit cu directorul vostru. Bistrianu... Bistrițeanu, sau așa ceva. Mi l-a prezentat Arghir, dar am uitat. A venit cu nevastă-sa. Drăguță.

Moș Gerilă e gata-gata să ia în brațe un ficus așezat într'un hârdău lângă ușă. Asta mai lipsea!

Nevastă-sa îi strigă din fugă:

— Vezi? Știam c'o să-ți faci plăcere!...

Luminile s'au stins dintr'odată peste tot. Numai ușa cu geamuri dela sufragerie luminează vag antreul. Moș Gerilă așteaptă. Simte un gol în stomac și ceva ca un nod nesuferit și amar lunecă anevoie înspre lingurică.

— Ce l-o fi găsit, frate, și pe Arghir?!

În mintea lui Moș Gerilă încolțesc tot felul de gânduri.

— Iancu Bistrițeanu?... Hm! Nu sunt nici trei săptămâni de când a fost numit director și în care timp, dacă s'au întâlnit de trei ori... Când cu inovația. Și acum?!... Naiba mai știe ce poate să mai iasă și din asta...

Tăcerea, șoaptele din sufragerie, îl fâștăcesc și mai mult. Numai Pancu, din când în când, lângă ușă, mormăie ceva, ca un bondar cu surdina.

Moș Gerilă oftează adânc. Ciocăne sfios. Ah, cum îi mai bate inima. Ușile se dau în lături. Intră. Parcă pășește pe o scenă.

Asta nu mai e treabă de stahanovist.

— Și directorul? Unde e directorul?...

Cineva, nevasta lui Arghir, parcă, strigă: — Bun sosit, Moș Gerilă! Bun sosit!... Poftește!...

Și îndată, de undeva din fund, de sub bradul încărcat cu globuri și lumânări care clipeșc vesele, un drăcușor de băiat, ca de cinci anișori, cu ciuf blond lăsat ștregărește pe o sprânceană, se repede în întâmpinarea lui.

— Bine-ai venit, Moș Gerilă! Eu sunt Dănuș.

— Cine?

Cu ochii după tovarășul Bistrițeanu, Moș Gerilă a prins mânușa copilului.

— Uite-l! La urma urmelor are să-i explice el. N'a avut încotro. Cineva tot trebuie să-l facă pe Moș Gerilă.

Tot umblând de colo-colo, se împiedică la poalele șubei prea lungi. Musafirii râd.

Copiii îl înconjoară din toate părțile. Îl poartă de mână până la nom.

Cineva, tovarășul director Bistrițeanu chiar, îl aduce un scaun. Zâmbește. Și'n ciuda semnelor insistente pe care le face maică-sa, Dănuș tot s'a cocoșat pe genunchii lui Moș Gerilă. A zărit ceva în sac și de aceea îi tot vără năsucul în ureche.

— Dă-mi mie căluțul, Moș Zeliță!

Moș Gerilă tresare. Noroc că și-a adus aminte să-și îngroașe vocea.

— Nu se poate, mă Dănuș! Căluțul e pentru Georgică. Ție ți-am adus altceva.

— I'll. Fasi si matale ca tăticu. Io vreau tlompeta, și el imi ia untulă de peste.

Cineva din spate potolește lacrimile copilului.

— Mai bine spune poezia lui Moș Gerilă!

— Nu vreau și gata. Dacă nu-mi dă căluțul nu-i spun nimic.

Ca să-l îmbuneze, Moș Gerilă scoate numaidecât din sac un automobil cu cheie și i-l pune în brațe.

— Uite, Dănuș!

Ochii copilului strălucesc de bucurie. O clipă numai. După care, întreabă cu oarecare sfială:

— Si... dacă se stlică?

— Păi...

Aci, Moș Gerilă se'ncurcă de tot. Tușește. Noroc că Pancu, Arghir, tovarășul director, toți îi sar numaidecât în ajutor.

— Tăticu! Îl repară tăticu.

— Dănuș nu mai poate răbda.

— Da' nu stie! Si bicicleta de când mă log de el să mi-o dleagă... Așa e el. Nici să se joace nu stie.

Lumea râde cu hohote. Numai Dănuș e supărat foc. Și-a'ncolăcit brațele de gâtul lui Moș Gerilă și-l roagă'n cet la 'ureche:

— Invasă-l matale, Moș Zeliță, să se joace! Vlei?

O fi ochelarii lui Arghir de vină, ori ochii ostentiți de atâta lumină, că Moș Gerilă simte de câteva ori nevoia să-i șteargă?

Cam pe la ceasurile două dinspre ziuă, stând încă la masa încărcată cu de toate, Iancu Bistrițeanu, directorul atelierelor X, un bărbat înalt, cu părul castaniu și ochelari de profesor, mărturisește vecinului său, mecanicul Mirică Tomozei dela ajustaj:

— Drept să-ți spun, dacă nu mă oprea nevastă-mea, eram gata-gata să vin la dumneata să te rog, să mă lași pe mine să-l fac pe Moș Gerilă...

— Vedeți, se'ncurcă celălalt, în timp ce răsucesce cu înverșunare tirbușonul într'un dop, de fapt, știți, asta este plăcerea mea cea mai mare...

DOUA

Calendarare

de I. BERG

Am găsit
Intr'un sertar,
Prăfuit,
Un calendar.

Pe coperta veche scrie
— Cum se scrie de-obicei —
Anul respectiv: „O mie
Nouă-sute-treizeci-trei“.

Multe pagini
Au pe margini
Câte-o scurtă însemnare.
Să citim, la întâmplare:

Prima veste... **IANUAR:**
Altă curbă la salariu.
Trist „cadou“
De Anul Nou!

FEBRUAR... Cerând dreptate,
Dela Grivița străbate
Peste streșini, glas de frate.
Parcă și văzduhul plânge
Cu sirena ce se stânge
După gardul ud de sânge...
Epilog?... Nenumărați
Muncitori sunt arestați.
Lia îmi citește gândul:
Oare când ne vine rândul?

Zi de **MARTIE...** De ieri
Amândoi suntem șomeri...
...Ne îmbie-o vânzătoare:
„Norocoase, mărțișoare!“

In **APRIL...** Evacuat,
Cu sechestrul, cu mezat...
Și la 23
Zi cu sfinți și portărei,
Ne-am mutat într'un bordei
Cu podea de lut, în Tei.

ZECE MAI... Zi sbuciumată:
Lia a născut o fată.
A născut pe jos. Găsise
La spitale, uși închise,
Uși și inimi ferecate.
Fata plânge; plânge poate
Că i-am dăruit lumina...
Știi cum o s'o cheme?... Gina!
Zece Mai... Trec cai pe stradă
Și jobene la paradă...

IUNIE... Fruntaș în clasă,
Dan mi-a fost trimis acasă:
Are note strălucite.
Și în locu-i, premiant,
E un fiu de fabricant:
Are taxele plătite!

IULIE... Lucrez de mâine
Patru zile'n atelier.
Numai patru zile, pâine:
Jumătate de șomer!

AUGUST se înfige iar
Cu cușitul în salariu.
Grav, patronul ne declară:
— „Da, e tot mai greu în țară!“
Și de-aceia astă seară,
A plecat cu noua „miss“
La Paris!

E SEPTEMBRIE... Și Dan
Bate țurca pe maidan.
S'a deschis anul școlar,
Dar... același aprig „dar“!

In **OCTOMBRIE**, patronul
Iși adună'n saci, moșia.
Eu mi-amanetez paltonul,
Ca să pot plăti chiria.

Crunt **NOEMBRE**, crunt și laș,
Până'n inimi ne-a străpuns.
Gina, micul ingeraș,
Și-a stins zâmbetul gingaș.
Pe acest pământ vrăjmaș
Șase luni i-au fost de-ajuns!

E DECEMBRIE... 'n sobă ard
Ultimii țăruiși din gard...
Bate'n ușă noul an;
Il aștept ca pe-un dușman.

Anul nou și anul vechi
Sunt identici, sunt perechi.
Mâini va fi la fel ca ieri:
Iar suspine, iar dureri,
Alte file,
Alte zile
Vestede și inutile...

II.

De atunci, pe scena vremii,
Am trecut două decenii.
Astăzi scot
Din buzunar
Alt izvod,
Alt calendar.

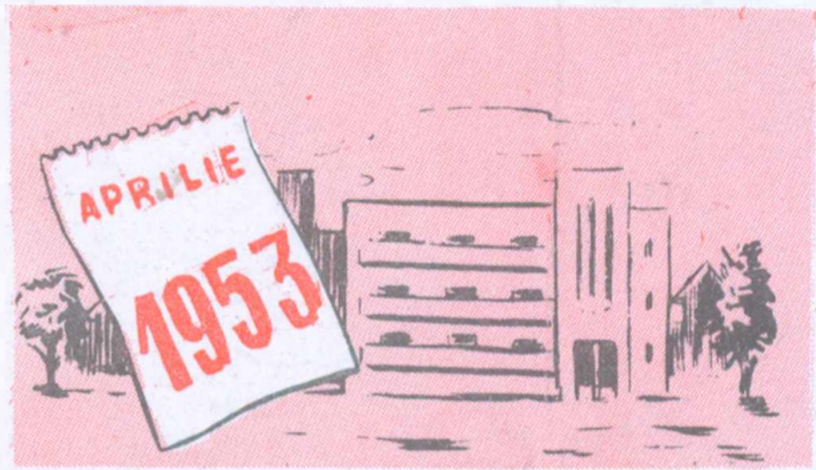
Pe coperta nouă scrie
— Cum se scrie de-obicei —
Anul respectiv: „O mie
Nouă-sute-cincizeci-trei“,

Multe pagini
Au pe margini
Câte-o notă, un ecou.
Să citim răbojul nou:

Prima filă... **IANUAR!**
Când privești în calendar,
A trecut, exact, un an.
Însă când te uiți în plan,
Tu și alți tovarăși buni:
Am trecut doar zece luni!
Anul stă uimit în cui:
Mulți vin înaintea lui!

FEBRUAR... Nenumărați
Muncitori sunt decorați.
Lia îmi citește gândul:
Oare când ne vine rândul?

MART ne-aduce pe panou
„Mărțișorul“ nostru nou.
Am citit într'o clipită:
Eu, fruntaș — ea, emerită.

E APRIL... și, la soroc,
Lia mea și zarea-albastră
Râd voioase la fereastră
Printre crini și busuioc...
Ne-am mutat în casa noastră,
Intr'un bloc!
MAI, zi'ntâi... În cinstea lui
Am luptat cu sârg, destui.
Și aduc biruitorii
Snopi de fapte, sărbătorii.
Eu îi dăruiesc, an de an,
Dar de-ofer și de elan,
Peste plan.

Miez de **IUNIE...** Și Dan
Vine mândru pe șantier.
Poartă visul în ghiozdan:
Diploma de inginer.

IULIE... De zece zile
Sunt cu Lia mea la mare.
Cea mai mândră dintre vile
Ne-a primit cu flori și soare:
Vilă albă, cu balcon,
Vila... fostului patron.

AUGUST, 23!
Ziua noului temei,
Ziua marii bucurii.
Defilez cu voi, copii!
Și, sub tâmpile de argint,
Vă aduc, întinerind,
Glasul dărz și pasul drept
Și-o medalie pe piept!

In **SEPTEMBRIE** apare
„Calea spre mecanizare“.
Este prima mea lucrare.

In **OCTOMBRIE**, culeg
Rodul anului întreg.
Și cu planul împlinit
Casa mi s'a împodobit:
Radio, covor, birou
Și'n dulap: paltonul nou!

Azi, **NOEMBRIE**, din prag,
Imi vestește visul drag:
Dan e tată; eu, bunic.
Ia, priviți, boboc de fată;
Asta zic și eu neșoată!
Parcă'n leagănul cel mic
Și-a aprins o stea, lumina!...
...Știi cum o s'o cheme?... Gina!

E DECEMBRIE... Deputat,
Șed cu cetățeni la sfat.
Ici, va crește o grădină.
Colo, firul de lumină.
Mai încolo, un cămin...
Toate zilele ce vin,
Vin, șirag, cu brațul plin.

Bate'n ușă anul proaspăt;
Il întâmpin ca pe-un oaspăt.
Anii noi, anii de-acum
Sunt tovarăși buni de drum.

Firul vremii noastre țese
Fapte noi și noi succese...

Și acum o întrebare:
Sunt în filele contrare
Numai două calendare?
Nu — sunt două căi de viață;
Două lumi sunt, față 'n față!

Lasă frumusețea vie

de CICERONE THEODORESCU

Lasă frumusețea vie
Care 'nalță, care-alină,
Dacă vrei mai cald să-i fie
Omului — și mai lumină.

La dureri sau bucurie,
Sau că luptă, sau suspină,
Lasă-i frumusețea vie
Care 'nalță, care-alină.

Inima de viață plină
Ciopârțindu-i-o 'ntr'o mie,
Ce-i mai vii cu doctorie?
E degeaba... O rutină,

Lasă frumusețea vie!

Din volumul „Un cântec
din ulița noastră“.

Defăimători

de MIRCEA PAVELESCU

— Lumina, spuse o cucuvea,
E o dușmancă aprigă și rea.
Încă de mult, de când eram copilă
mă sângeră cu ace în pupilă,
m'alungă, mă urăște, îmi vrea moartea.
Noroc că baremi bezna-mi ține partea.
Lumina (asta nu-i o denigrare)
e plină de defecte și de tare.
E indiscretă: ține să pătrundă
cu binz cunoscută-i viteză pe secundă
acolo unde nimeni n'o așteaptă.
E maniacă: merge 'n linie dreaptă,
E dubioasă: fizica ne spune
cât de ușor se poate descompune.
— Să fie lichidată! S'o ia dracul
cobiră bufnița și liliacul.

★

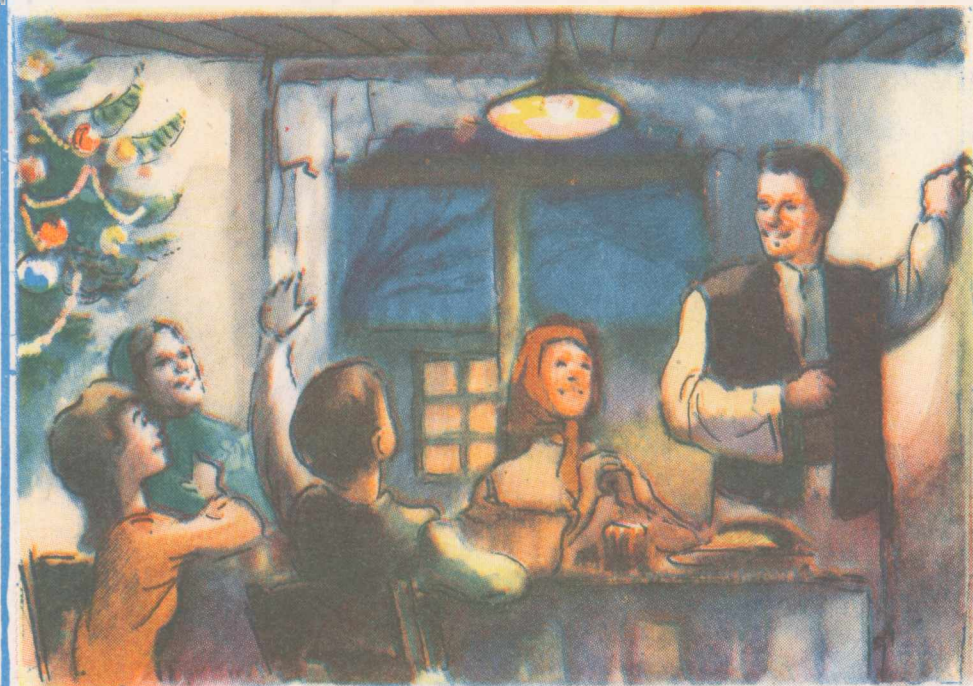
— Tovarășe, ce credeți de Cutare?
— E băiat bun, dar, iată, mi se pare
c'ar exista cu el o chestiune
pe care n'o cunosc. Însă se spune...
Și „referentul“ se lăsă pe spate
vorbind cu glas redus la jumătate.
El știe de mult timp cât e de gravă
o laudă filtrată prin otravă
și cum un gest făcut cu iscusință
echivalează cu o referință.
El știe bine că o calomnie
dozată sub elogiul cu tact și dibăcie
chiar dacă nu ucide,
urma vâscoasă a balelor acide
rănește adânc și lasă cicatrici
ca lovitura plumbilor de bici.

Dușmanul rafinat
de multe ori lovește cu câte-un „referat“,
atât de bine ținta
cum n'ar putea-o face săgeata și nici flinta.
Cu „mi se pare“, „cred“, „am auzit“
Te-a însemnat și te-a pecetluit,
dacă nu-i nimeni care să observe
ce-ascund susamintitele „rezerve“.

Și păsările nopțiiperate
că întunericul nu poate
să le desfete o eternitate,
ar lauda lumina, cu toatele, în cor,
dac'ar putea-o stinge cu laudele lor.

A trecut un an... să stingem lumina!

A venit un an nou! S'aprimem lumina!

Desen de ROMEO VOINESCU

ABDUL HAMID SE TEME DE NEAȚĂ

FRAGMENT DIN ROMANUL „DOMNUL GENERAL GUVERNEAZĂ” de I. LUDO

— Poftim, domnule profesor, maiestatea sa vă așteaptă!
Profesorul Arghir, care abia aștepta să fie primit, dădu năvală în cabinetul lui Ferdinand:

— Sire, generalul Neață a zis că sunteți un al doilea Abdul-Hamid!

Regele se încrunță:

— Eu?

— Da, sire!... Și a mai zis că nici turcii nu l-au răbdat pe Abdul-Hamid, dar mi-țe românii!

— A îndrăznit?

— A îndrăznit, sire!... Dar asta nu-i nimic! Citiți aici, ce scrie în gazeta de azi a lui Neață!

Dela prima ochire, regele fu izbit de un titlu: Viribus unitis!

Pleoapele regelui se înroșiră și buza de jos începu să-i tremure ușor. „Mizerabilul! Prin urmare, el merge înainte fără să șovăie!... Abia acum câteva zile, tot în gazeta lui spunea că „nu suntem de parte de ziua când în ziarele noastre veți putea citi subtitlul „jurnal republican“... Vrea republică... Bolșevism!... Anarhie!... Revoluției Viribus unitis!... Cu puteri unite!”

— Dar cu puterile cui vrea Neață să mă răstoarne? îl întrebă el pe Arghir.

— Cu puterile tuturor, sire! răspunse Arghir. Toți sunt niște lași și trădători, sire!... Să n-aveți încredere în nimeni! Toți!...

Deși stăpânit de o îngrijorare cumplită, regele vedea că Arghir, în devotamentul său nemărginit față de dinastie și tron, exagerează.

— E cam prea mult să spui: toți, domnule profesor! zise el. Doar n-o să spui că liberalii ar vrea republică și revoluție!

Fără să se turbure, Arghir replică:

— Liberalii, nu!... Dar ceilalți — toți... toți... toți!...

Afirmația lui Arghir era prea gravă, ca să nu merite o analiză ceva mai adâncă.

— Toți? făcu regele. Ei, ia să vedem, la puterile cui face apel Neață.

— La puterile lui Take, în primul rând, sire!

„Take! își zise regele. Da! Take e „bolșevic“. Mai ales de când l-am păcălit și nu l-am chemat la putere, după cum a fost vorba, dacă se ține departe de alegerile din toamnă, Take a devenit un „bolșevic“ sângeros. Dar Take a fost la mine săptămâna trecută ca să mă asigure că nu-i republican și nici nu-i trece prin minte să fie reodată, dacă-i făgăduiesc că după Crai-Voievod vine rândul lui la putere.”

— Nu, domnule profesor! îi răspunse el lui Arghir. Nu cred! Take nu va merge cu Neață!

Arghir se înclină.

— Dacă așa spune maiestatea voastră, așa trebuie să fie. Asta înseamnă că Neață se gândește la puterile lui Jugănarul!

„Jugănarul! își zise regele. E bolșevic mare și Jugănarul. Chiar aseară, Porcu i-a vorbit despre el, cu zâmbetul lui răutăcios: „Sire, mare bolșevic Jugănarul. Discursurile lui împotriva „bogătașilor fără merit“ sunt foarte aplaudate de bogătașii cu merit“. Porcu știe bine ce spune. Jugănarul nu se va uni cu Neață să facă republică, pentru că sâmbăta trecută i-am făgăduit că acum vine rândul lui la putere.”

— Te înșeli și cu Jugănarul, domnule profesor! îi zise regele lui Arghir. Nu se va uni cu Neață, fiindcă amândoi se bat pentru țărani.

— Incep să cred și eu că am greșit, sire! se înclină iar Arghir. Atunci e vorba de puterile lui Dacu!

Când auzi numele lui Dacu, regele se strădui să nu zâmbească.

— Dacu! exclamă el mirat. Dacu, președintele partidului național din Ardeal, bolșevic? Dar nici nu poate fi vorba, domnule profesor. Prea își iubește mama. N'ai citit interviewul lui din „Democratul român“? „Cea mai mare lovitură din viața mea — zice el — am avut-o când am pierdut-o pe mama!“ Prin urmare cum ai putea să-ți închipui că cineva care-și iubește mama poate fi bolșevic?

— Mă iertați, sire! se înveseli Arghir de gluma regală. Maiestatea voastră are dreptate! Un bolșevic nu-și iubește mama. Nu numai că nu o iubește, dar o și mănâncă.

Dacu! Știau amândoi că Dacu ține nu numai la mama, dar și la toată familia lui. Dacu are nepoți, nepoate, frați, cumnați — o grămadă. Și se îngrijește de toți. Partidul lui național-ardelenesc a fost special înjghebat pentru familia aceasta numeroasă de nepoți și de nepoate, care se pot alăpta în mod oficial și dacă nu merge oficial, în mod oficial, la ugerul tuturor sucursalelor ardenele ale băncilor ungaro-austro-franco-nemțești dela Budapesta. Pentru familia asta, Dacu luptă să păstreze autonomia Ardealului, cu Parlament la Cluj, cu armată proprie, cu graniță spre România pe linia Carpaților. Dacu își zice așa: „Dacă rămân singur stăpân al Ardealului, pot naționaliza toate întreprinderile inamice de aici, în folosul nepoatelor și nepoților mei. Pe când dacă mă alipesc de Ionel, toate întreprinderile inamice din Ardeal vor fi naționalizate în folosul nepoților și nepoatelor lui. Și asta nu-i bine“. Așa judecă Dacu. Prin urmare, Dacu e un om cu scaun la cap. Are o minte organizată, de adevărat gospodar, nu judecăată anarhică de bolșevic.

— Nici nu mai încapă discuție! zise regele. Dacu nu se va uni cu Neață, fiindcă e din principiu împotriva oricărei uniri.

Dezarmat, Arghir își desfăcu larg mâinile:

— Și-o fi punând, Neață, poate, nădejdea în puterile lui Treancă.

În alte împrejurări, Ferdinand ar fi râs cu mare plăcere. Treancă! Treancă e cel năi cumsecade bolșevic dintre toți. La Iași, Ionel, ca să-i atragă pe muncitori, a însărcinat pe câțiva avocați liberali să facă un partid revoluționar: partidul muncii, sub președinția lui Treancă. După aceea, Treancă a cerut înscrierea sa și a partidului său în partidul socialist, dar cu anumite condițiuni:

— Sunt pentru revoluție socială, nici vorbă! Altfel n'as veni la dumneavoastră... așa cum vin, fără gânduri ascunse și cu inima deschisă. Dar ca să putem colabora e necesar să vă revizuiți programul. De pildă, este absolut necesar să renunțați la votul universal, la socializarea averilor, la ocrotirea muncii și la regimul republican... Incolo, sunt în totul de acord cu dumneavoastră. Dacă nu acceptați propunerea mea, să știți că pot face revoluție și singur.

Socialiștii nu l-au înțeles și acum Treancă s'ar putea prea bine să întindă mâna lui Neață. Dar Neață va vrea să i-o strângă?

— Ai văzut? vorbi regele. Take nu — Jugănarul nu — Dacu nu — Treancă nu — cine mai rămâne atunci? Doar dumneata.

Arghir tresări și fruntea i se roși toată.

— Cum vă puteți gândi la una ca asta, sire! protestă el.

Se zăpăcise cu totul. Regele l-a prins: într'adevăr, dacă aici nu obține ce vrea, se gândește să răspundă la apelul latinesc al lui Neață. Bineînțeles, cu o condiție: el să fie președinte. E un moment serios, care nu trebuie scăpat. Guvernul lui Crai-Voievod e pe ducă. Și-a împlinit misiunea ce i-o dăduse Ionel: să iscălească statutul minorităților și tratatul cu Austria, pe care el însuși refuzase să le semneze — și acum poate să plece. Acuma e nevoie de un guvern tare, de un guvern de încredere. De asta a venit Arghir la palat: să-l convingă pe rege că numai el poate face față împrejurărilor. Iar dacă nu izbuțește, se duce direct la Neață. Viribus unitis? Să fie viribus unitis! Neață e un om cinstit, un om energetic, un om iubit de țara întreagă. El cu Neață ar fi o pereche ideală.

Și Arghir vorbi pe un ton foarte energic:

— Sire, feriți-vă de Neață! E un bolșevic!

— Mă feresc cât pot, domnule profesor!

— Sire, vă aduceți aminte cât de obraznic devenise el după 1907?

— Mi-aduc aminte perfect!

— Dar de atitudinea lui din timpul războiului? Dar de tratatul dela Bufta? Dar de declarația lui de după 13 Decembrie?.. Feriți-vă de el, sire! Dacă-i dați lui puterea pe mână, istoria va spune că din bunătațe, regele Carol I a întemeiat demagogia cu mânuși, iar din și mai multă bunătațe, regele Ferdinand a întemeiat demagogia fără mânuși. Dacă Neață va veni la putere, ne va ucide pe toți!...

Brusc, Arghir își scăzu glasul:

— Sire, eu, care am creat popularitatea maiestății voastre... eu, care v'am susținut dinastia în ceasurile cele mai grele... eu, care am nouă guri de hrănit... eu, care v'am restituit inima fiului dumneavoastră... eu, care nu sunt ca ceilalți... eu care sărut buzele când sunt amare, fiindcă atunci când sunt dulci le sărută oricine... eu, care...

Dar regele, care se uita țintă la el, așa că s'ar fi putut crede că-l ascultă cu atenție încordată, îi curmă vorba, nervos:

— Cu ce prilej a zis Neață că aș fi un al doilea Abdul-Hamid?

— Azi după masă, la Dacia... la o întrunire a socialiștilor! Față de mii de oameni.

Pe Ferdinand îl cuprinse o sfârșeală de moarte. Simți nevoia să se așeze. Câteva clipe, gândurile i se răvășiră cu totul. Așa dar, asta, înțelege el prin Viribus unitis!... Să dea mâna cu muncitorimea! La ea face Neață apel! Cu ea vrea să răstoarne tronul!... Cu muncitorimea!... Viribus unitis!... Viribus unitis!...

Istovit ca după o muncă grea, regele vru să rămână singur, și mut, fi întinse lui Arghir mâna. Dar Arghir nu se putea hotărî să plece de aici așa cum a venit.

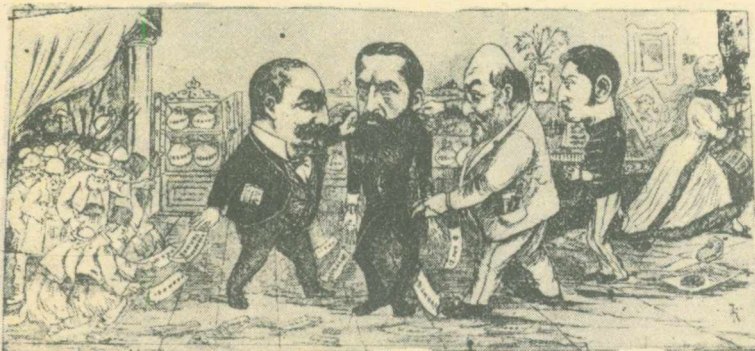
— Sire, zise el, cu o vagă nuanță de desnădejde în glas. M'am gândit mult la monumentul eroilor! Ar trebui să fie ridicat la Băneasa, în mijlocul unui parc, cu coloane în față, cu fântână în spate, cu un cenotaf în mijlocul unei săli de conferințe... iar deasupra carul de triumf al maiestății voastre ca imperator roman!

Cu un zâmbet trist, Ferdinand făcu un efort uriaș să-i răspundă:

— Mulțumesc, domnule profesor, mulțumesc! Mai vorbim!

CARICATURĂ DIN PRESA TIMPULUI

SCOATE NEAMȚULE CE AI FURAT

PLUGUȘORUL

de I. AVIAN și SADI RUDEANU

Aho, aho, copii și frați
Stați puțin și ne-ascultați:
Am plecat cu plugușorul
Să urăm la tot poporul
Voie bună, sănătate,
Casa plină cu de toate;
Țara să ne fie plină
De belșug și de lumină.
Pe frunțași să-i înmulțim
Tot mereu mai mulți să fim
Hei, vă prindeți mâi flăcăi? Hăi, hăi!

Hei, dar printre noi sunt, măi
Și-alte feluri de flăcăi
Cu năravuri învechite
Cu obiceiuri ruginite
Cu tipicuri și rutină
Scoase dela naftalină
Chiulangii și îngâmfai,
Și servili și birocrati.
Hei, și-acum copii și frați
Vă rugăm să-l ascultați
Pe un super birocrat
Ce-a pornit-o la urât:
„Aho, aho, copii și frați
Nu-s grăbit, mai așteptați
Plugușoru-am terminat
Dar nu l-am înregistrat.
Și deși e foarte bun
Nu pot încă să vi-l spun
Că-i lipsește-un referat
„Aprobat pentru urât“
Nu pot ca să-i dau citire
N'are număr de ieșire
Și cum știe fiecare,
N'are număr de intrare.
Cum pot să vi-l spun cu chef
Dacă nu-i semnă de șef,
Chiar dacă e plugușor
Tot nu merge-așa ușor
Căci la mine știți cum e
Merge totul repede
Nu accept să se amâne
Spun îndată: „Vino mâine!“
La fel și cu plugușorul
Ce mă tot luați cu zorul,
Și mă tot strângeți în chingi,
O să-l spun în 55!
Mai încet, măi! Hăi, hăi!
O secundă, am uitat:
„Să-mi semnați că am urât!“

Ei, și-acum c'a terminat
Mai aveți de ascultat
C'a venit iavaș-iavaș
Să ureze și-un codaș:
„Aho, aho, copii iubii
Mai încet nu mă grăbiți:
E drept c'am întârziat
Însă ceasul n'a sunat
Fiindcă, de, v'o spun pe nume:
Eu nici nu l-am pus să sune
Că de sună nu se-oprește
Și pe urmă mă trezește
Iar de mă trezește-s foc
Nu mai pot dormi deloc.
Ceas din asta am avut
Dar vă spun drept l-am vândut
Nu că sunt eu nătărău,
Ci să scap de ceasul rău.
Vreau s'audă tot poporul
C'am venit cu plugușorul
Plugușorul, dragii mei
Dar tot cel din 55!...
De urât v'ași mai ura
Dar mi-e somn, pe onoarea mea
Căci vorbesc, cum ați văzut,
De mai bine de-un minut
Nu pot să exagerez
Ca să nu mă surmenez
D'aia eu acum vă las
Și-am s'o iau încet, la pas
Plec la locul meu, băiete
Pe gazeta de perete
Am acolo-un colțișor
De satiră și humor
Am un colț, o părticică
„Rubrica lui Marinică“
Mult noroc și sănătate
Tiii, cum trece vrămea, frate
Când dai zor și când muncești
(căscând) Fără să te odihnești!
Haideți la culcare, măi! Hăi, hăi!

Ei și-acuma va apare...
...Il cunoașteți fiecare:
„Aho, aho, șefi prea iubii
Sărut mâna, să trăiți!
Vreau să știe tot poporul:
N'am venit cu plugușorul
Aho, aho, sărut mânușa
Am venit cu periușa.
Să urez la fiecare
Poate pic'o avansare.
N'aveți frică, nu fiți foc
Nu fac critică de loc
Dispoziție de-mi veși da
Imi fac autocritica
Dacă aveți pentru la masă
Vreun pachet de dus acasă,
Orice fel de 'nsărcinare
Duc copii la plimbare,
Dacă vreți de dimineață
Fac cumpărături în piață
Numai șef dacă-mi sunteți
Vă servesc cu tot ce vreți.
Eu nu sunt un om ursuz
Și nu-mi place să refuz
Am și-un tic nervos, ciudat,
Stau întruna aplecat
Numai șeful când apare
Am o criză la spinare
Că de-atâta aplecare
Veșnic cu'n surăș pe buze
Am ajuns să-mi pun dentuze
Mulți mă 'ntreabă pe 'ndelete:
— Ce ar cu șeful, măi băiete?
Eu le spun cu toată jena:
— N'am cu șeful, am cu schema!
Ia mai periați, măi! Hăi, hăi!

Unui referent tehnic cer-
tat cu autocritica.

Fiind criticat prin presă, ca urmare
A unor lipsuri grave, referentul
A luat pe loc măsuri de lichidare:
Și-a „lichidat“ întâi corespondentul.

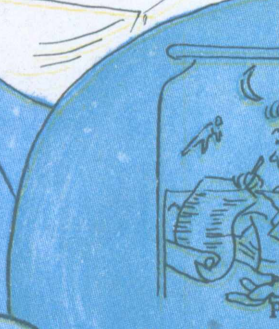
Unuia care este „fru-
numai la cantină.

După ce-l citi, codașul
S'a gândit: „cum? eu sunt ținta?
Ce să fac eu cu răvașul?
Eu aș prefera... plăcinta!...“

Unui vânzător dela „Ali-
mentara“ care mai are
năravuri învechite (cu o-
cazia unei ședințe de ana-
liză a muncii).

— Zi-i, tovarășe, ce stai?
Dumneata ce lipsuri ai?
A răspuns un altul clar:
— Are lipsuri... la cântar!

S'a cufundat în
Cătând mărgharite
De perlă, reven
Din pumnul de

Unui funcționare care se
fardează în timpul servi-
ciului.

„Că-i plină de bun simț ne-o demonstrează
Chiar ea, firește,
C'atunci când o surprinzi că nu lucrează
Se roșește.

— „M
Produc
Tovar
— „Da

Răvașul stahanovistului
pentru Anul Nou.

Sol drag de pace și lumină
An Nou, îți spun bine-ai venit
In casa mea, că la uzină
De-acum trei ani ne-am întâlnit.

— Vezi? Datorită acestui cal, te ajungem din urmă și te întrecem, pentru a-i felicita pe stahanoviști...

CAND ANALIZEZI NUMAI PE ALȚII

„Degeaba i-a spus, întâi o colegă, pe urmă un vecin:

— Nu te duce la laboratorul acela, că-ți pierzi vremea de pomână. Tot va trebui să te duci pe urmă la altul. Du-te dela început la un altul!

Dar n'a vrut să creadă nici în ruptul capului.

— Cum să n'am încredere într'un laborator de spital? Se poate una ca asta? Bârfeli! Bârfeli și născociri! Nici nu vreau s'aud de altul. Mă duc, și-o să vă dovedesc că nu-i adevărat ce spuneți!

S'a dus la laborator. La la-

boratorul spitalului Dr. Ștefan Stâncă de pe lângă Policlinica Nr. 2 a raionului 23 August pe Șoseaua Iancului.

A așteptat nu mai puțin de trei ore până să i se ia sângele. A fost un motiv ca încrederea să-i sporească: „Sunt foarte serioși. Nu lucrează de mântuială”.

Așa dar i s'a luat sânge și i s'a spus să vină peste o zi. A venit și i s'a dat rezultatul: Bugetinul de analiză Nr. 27.821 din 10.XI.1953. S'a uitat în el, a văzut diferite numiri și cifre, nu prea le-a înțeles rostul și s'a dus la medic să-i călmăcească buletinul. Medicul s'a uitat la

buletin și pe dată a încrunțat sprâncenele.

— Nu vă e bine, tovarășe doctor?

— Mie mi-e bine; dar tovarășei de care e vorba în acest buletin nu îi e bine de loc!

— Cum nu îi e bine? De unde știți?

— Scrie aici: leucocite 16.700. Normal e 6—7000. Cine are 16.700 înseamnă că i s'a declarat o infecție generală deosebit de gravă. Biata pacientă! O cunoașteți? Cine sunteți dvs.?

— Eu sunt pacienta!

— Chiar pacienta? Imposibil!

— Pe cuvântul meu de onoare!

În starea aceasta, a reușit, totuși, să ajungă până la laboratorul de stat Nr. 2, din str. 13 Decembrie Nr. 4. Aici, totul a fost mult mai redus: durata așteptării ca și numărul leucocitelor. Într'adevăr, Buletinul Nr. 24.640 a arătat limpede: leucocite 6.200.

Constatând că, totuși, nu era într'o stare chiar atât de gravă, pacienta și-a revenit, și de-atunci trăiește sănătoasă și așteaptă ca și laboratorul spitalului Dr. Ștefan Stâncă să-și revină, și să se însănătoșească și el.

M. MIRCU

Desen de A. POCH

— Hei, păcătoșilor, puneți morcovul la loc că se strică! Vă bateți joc de bunul poporului?

Unui student chiulangiu
bun sportiv.

„Nu crossist! Luase
premiu la concurs.
-l poate-ajunge nimeni
să fugă... dela curs!

Intr'un restaurant

Imi rezeși la infinit
Cu un aer plictisit
„Este, dar s'a isprăvit“
Despre tine, tare-aș vrea
Să pot spune tot așa.

Pe piatra funerară
a unui servil.

Nu-i bine-aici
Să știți.
De-aceia
Să trăiți!...

Intimist
a într'o apă,
lar în loc
tă că-i scapă,
un mormoloc.

Ședințomanie
nostru este 'n suferință
igneează, nu-i curent,
facem că-i urgent? "
rgent... convoacă o ședință".

Unui ospătar care servește
murdar.

— Vezi că-ți moi degetu 'n ciorbă!
Strigi, simțind că poșta-ți trece,
Și el, zămbitor, răspunde:
— N'aveți frică, ciorba-i rece...

de I. MASSOFF

I.

Aho! aho! copii și frați
Stați puțin și nu mânați
Stați să facem o urare
Ca în zi de sărbătoare.
Să vă fie, să ne fie
La mulți ani cu bucurie
La mulți ani cu sănătate
La oraș și la sate!
Anul proaspăt care vine
Să v'aducă numai bine
Fiți la muncă nădrăvani
La anul și la mulți ani!
Aho! aho! copii și frați
Ia mai stați și nu mânați
Că mai pentru fiecare
Pregătită o urare.

Mai mânați, măi!

II.

Măi chibrite, măi chibrit!
Pe cutie lămurit
Scrie 'n litere cîteșe:
„Minim treizeci ș'opt de beșe“.
E frumos omul să știe
Câte beșe's în cutie
Chit că dacă ai noroc
Jumătate nu ia foc.
Nu-i destul s'ai garanție
Câte beșe's în cutie
Ar fi bine ca să scrie
Câte au și gămălie.
D'ăia — nu că dau poveșe —
Dar ași scrie pe cînștite:
„Minim treizeci ș'opt de beșe,
„Maximum zece chibrite!“
Mai mânați, măi!

Și mai fac niște urări
Pentru-acele îndrumări
Tipărite și lipite
Pe cutia de chibrite.
Sunt cutii nenumărate
Destinate pentru sate
Și mă 'ntreb în care scop
Au pe ele imprimate
Sfatul „Fii atent la stop!“
Iar la București își pune
Pe cutie să citești:
„Ca să ai recolte-bune
De trei ori să le prășești!“
D'ăia își urez de bine
Ca în anul care vine
Sau să facem stop la sate
Sau atunci la București
Să arăm străzile toate
Să ai unde să prășești!
Mai mânați, măi!

III.

Și tu măi tramvaie, mă
Parcă-mi stai pe inimă!
Dece dracu', undăi tramvai
Niciodată rest nu ai?
Că deaceia mă silești
Când am treabă în Buzzești
Să ajung în Tîrchilești...
Și când am treabă'n Lipsicani
Pentru restul de cinci bani
Să mă duc pînă'n Vitan!
D'ăia 'n anul care vine
Îți urez numai de bine
Scapă-ne de-așa belele
Și-ți fă rost de mărunșele.
Căci prin astfel de sisteme
O să vezi în scurtă vreme
Colo câte-un taxator
Care-a fost mai străngător
Că din restul care „nu-i“
Are acum tramvaiul lui!
Mai mânați, măi!

IV.

Și pe tine, telefon
O să te iau în balon
Că de-o oră stau planton
Și aștept să vie-un ton.
Suflu 'ntruna 'n microfon
Scurtur, scutur de cordon
Mă țin de tine crampon
Și tu nix: rămăi așon!
Telefoane, telefon
Ai ajuns curat cancion
Nu știi ce-i cu circuitul
De-ți pieri tot piuitul
Bat în furcă, bat în draci
Și tu, neiculiță, taci!
Cer atuncea zero trei
Ca să văd cu tine ce-i?
Inșă, ca de obicei
Tace, mă, și zero trei.
Fac atuncea zero doi
Ca să 'ntreb de amândoi.
Zero doi și dănsul tace.
Ca să văd ce dracu' face
Chem atuncea zero nouă...
Și atunci, una din două:
Sau și el tace chitic
Și nu pot afla nimic
Sau răspunde ne'ncetat
cu semnalul „ocupat“.
Telefoane, telefon
Fii și tu mai galanton
Dacă nu c'un ton, pardon!
Vin' măcar c'un semiton
C'altfel o să-ți fac fasonul
Și o să ridic eu tonul!
Mai mânați, măi!

V.

Măi lăptare, măi lăptare
Nu-ți fie cu supărare
Dar e rîndul mătălușă
Să te iau, neică'n cărușă.
Să-mi explici dece când pleacă
Dela uger, dela vacă
Și-i mults proaspăt de cu noapte,
Dece laptele e lapte
Și cum vîi la târg cu el
Nu mai seamănă de fel?
Și mai pui o întrebare:
Cum se face, măi lăptare
Pleci c'o donișă de lapte
Și ajungi la târg cu șapte?
Și noi fraeri, plătim gras
Lapte mults dela ICAS!
D'ăia 'n anul care vine
Îți urez numai de bine
Să rămăi, lăptare, puț
Să-ți înghețe apa 'n puț
Mai mânați, măi!

Desen de M. GION

Uigeria face baie în lapte de măgăriță

de I. IOACHIM

Se pare că Irving Brown, unul dintre cei mai galbeni conducători de sindicate galbene americane și purtătorul de cuvânt al civilizației planului Marshall în Europa, a avut dreptate când a spus că grevele din Franța „sunt opera unor dușmani ai neamului” — și nu a mizeriei. Masele de milioane de oameni ai muncii francezi o duc bine. Oricum, cei în mâinile cărora stau astăzi destinele Franței fac tot ce le stă în putință să înfrumusețeze viața poporului francez. În acest scop, nu-și risipesc ideile și inițiativele spre a ajunge la țintă, ci se folosesc de mijloace directe.

— Cine e mai calificat să înfrumusețeze viața poporului francez? se întreabă cărmui-torii Franței.

Și tot ei își răspund:

— Institutede de frumusețe!

Așa se face că în lună trecută, tocmai când o mână de amărăți — câțiva — poate să fi fost în totul douăzeci, cel mult douăzeci și cinci de milioane de indivizi care vorbesc limba franceză, dar nu sunt francezi, ci „dușmani ai neamului”, fără doar și poate, „dușmani ai neamului” — organizau greve și făceau o gălăgie infernală în jurul războiului din Vietnam, în jurul „armatei europene”, în jurul conferinței dela Bermude — un institut de frumusețe a lansat prin ziare o veste care a făcut ca dintr’odată să amuțescă gurile rele. Pasă-mi-te, institutul înștiința poporul francez că de aci înainte pune la dispoziția clientelor sale, băi de lapte de măgăriță. Anunțul e categoric: băi de lapte de măgăriță. „Ca pe vremea împărăteselor și curtezanelor romane” spune anunțul.

Cât despre cantitatea de lapte de măgăriță

necesară unei asemenea băi, anunțul nu face nițion secret: trebuie 250 litri. E mult? Cum să fie mult, când te gândești la ce servește laptele ăsta: să înfrumusețeze viața francezului. Fiindcă ce poate fi mai frumos pentru muncitorul francez, care știe că, în timp ce el stă în mină, cu picioarele în apă până la brâu, nevastă-sa face baie în lapte de măgăriță la institutul de frumusețe dela Paris! Vedeți tabloul? Ea se scaldă, colo, în lapte de măgăriță — și el stă, aici, în mină, vesel și fără grijă. Absolut fără grijă, întrucât știe că nevastă-sa, în scaldătoare ei de lapte de măgăriță nu riscă nimic. Nici cât negru sub unghie. Institutul de frumusețe dă toate garanțiile că laptele nu se va covăsi, cât își va face dumneaei baie. Anunțul e de o precizie care nu permite nici cea mai mică îngrijorare: conducerea institutului supraveghează ca în lapte să se toarne o anumită substanță care înlătură orice primejdie. Cum, dar, să nu fie muncitorul francez vesel și fără grijă, când știe că doamna, soția lui, se scaldă în lapte proaspăt și nu în lapte acru, sau în lapte bătut, sau în iaurt, doamnă ferește!

Poporul francez, cum s’ar zice, este aranjat și poate să-și vadă de treabă în liniște.

Dar același lucru se întâmplă și cu poporul american. „Dușmanii neamului” au organizat și acolo greve, în jurul cărora s’au agitat și se agită milioane de indivizi care vorbesc limba americană — dar nu sunt americani, ci „dușmani ai neamului”, deoarece americanii n’au nevoie de greve. Americanii o duc și ei bine, ca și francezii. De aceea, tot în luna trecută, factorii de răspundere ai Statelor Unite — parcă înțelegi cu factorii de răspundere ai Franței — au

luat măsuri severe ca fiecare american adăvărat să-și poată procura, oricând va voi, câte două pijamale: una pentru el și alta pentru iubita lui — eventual, chiar pentru a lui soție. Reclama pijamalelor are acest cuprins:

„Subjugăți de dragoste! Ești subjugat de dragoste? În acest caz poartă pijamaua marca: „De durată”. Vei fi fermecat de aspectul extraordinar pe care îl are modelul în dungi al pijamalelor noastre la care se mai adaugă și faptul că pe ambele pijamale ale soților e cusut același număr al subjugării (?). Portul unor pijamale la fel, se aseamănă cu schimbul de verighete și este o dovadă reciprocă a dragostei și devotamentului de durată. Din poplină specială”.

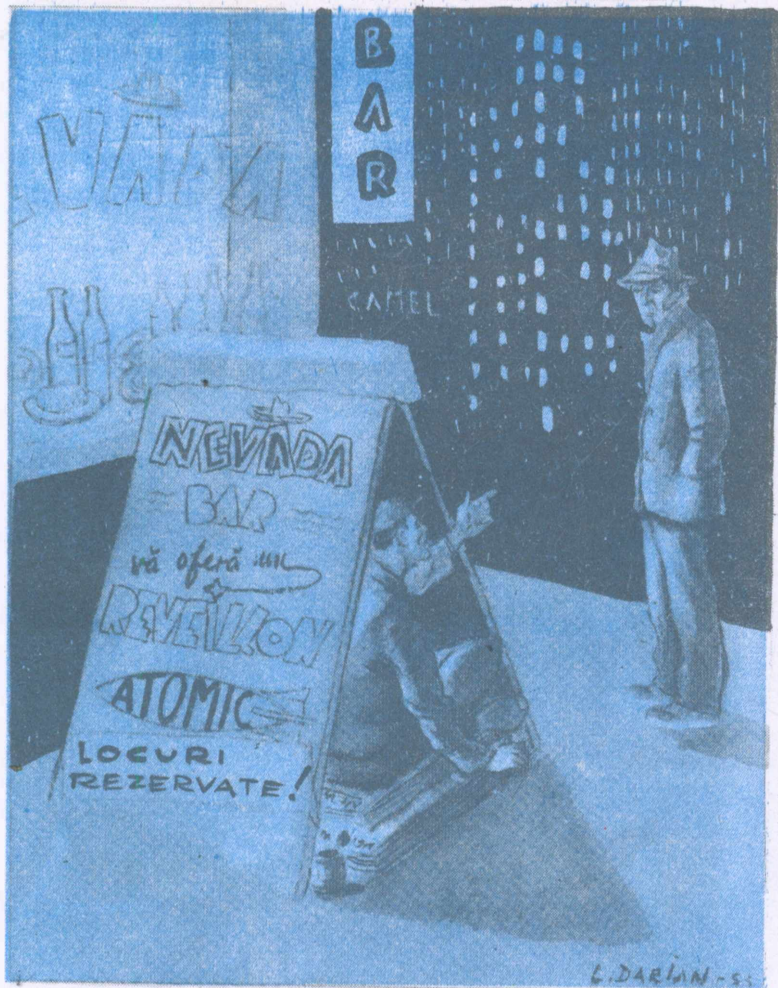
Dar când să crezi că fericirea poporului american e desăvârșită, mai cu seamă că e confecționată din poplină specială, ziarele americane publică stirea că în Statele Unite se nasc anual 30.000 copii nelegitimi din mame sub 17 ani — și că în legătură cu aceasta, avocatul districtului New York a comunicat comisiei senatoriale pentru cercetarea criminalității în rândurile tineretului, următoarele: „In mod obișnuit, aceste fete se adresează negustorilor dela bursa neagră, a căror organizație funcționează atât de bine încât pentru suma de 800 dolari se poate livra un copil și se pot vinde copiii și dincolo de granițele Americii”. Și procurorul califică acest comerț drept „crimă”.

Crimă? Dece crimă? Oare la baza acestui comerț de copii, care în limbajul „dușmanilor neamului” și al „roșilor” se traduce prin termenii subversivi: „mizerie”, „foame”, „șomaj”, „depravare”, nu se află aceleași pijamale de poplină specială?

— Ce facem că nu se spală...
— Nu-i nimic: pune mânușile astea!

Desen de NELL COBAR

— Johnny, hai că ți-am rezervat și ție un loc!

IN LUMINA FAPTELOR

GANGSTERII INTRE EI

Mr. Dewey, republican de frunte, este guvernatorul statului New York.

Mr. Wicks, republican și dumnealui, este vice guvernatorul statului New York.

Doi republicani, dar și doi dușmani de moarte, care se lu-crau reciproc cum e mai rău.

Mr. Dewey avea însă și un bun prieten: pe marele gangster Luciano. Acestui Luciano i s'a întâmpnat un accident: a fost condamnat la 50 de ani închisoare. Dar amicul său, guvernatorul Dewey l-a grațiat. Ca să se poată omul întoarce în Italia, de unde este de loc, și să se bucure în tihnă de milioanele gangsterisite.

Mr. Wicks avea și el un bun prieten: pe micul gangster Fay. Din întâmplare s'a pomenit și acesta din urmă condamnat la închisoare. Wicks, neavând dreptul să-l grațieze, s'a mulțumit să-i facă o prietenească vizită la pușcărie.

De această inițiativă amabilă a profitat Dewey ca să ceară partidului republican să-l demisioneze pe Wicks din postul de vice guvernator. Și demisionat a fost.

Wicks a cerut și el partidului republican să-l demisioneze pe Dewey din pricina chestiei cu Luciano. Dar a fost refuzat.

Wicks se mai miră, și acum de ce partidul republican a fost pentru Dewey mumă și pentru el ciumă.

De unde se vede că fostul vice

guvernator nu cunoaște dictonul latin: „Quod licet jovi, non licet bovi“.

Altfel nu s'ar mai mira: ce-i este permis gangsterului mare, nu-i este îngăduit gangsterului mic.

PRIETENIE LA TOARTĂ

Intre guvernării Statelor Unite ale Americii și guvernării Marii Britanii domnește, precum se știe, o solidă alianță și o tandră prietenie.

De tare ce-și iubesc aliații englezi, americanii li strâng în brațe să-i sufocă și mai multe nu. Iar englezii le trag aliaților americani, de câte ori li se ivește un prilej, câte un șfichi de le pleznește obrazul.

Astfel, oficiosul londonez „Times“ constata, deunăzi, cu dulceață, că de unde durata mijlocie a vieții unui alb în SUA este de 68 de ani și 4 luni, durata mijlocie a vieții unui negru atinge cu greu 59 ani. Si adaugă că această „diferență“ apreciabilă provine din „indeobște cunoscutele motive“.

Care sunt însă... „indeobște cunoscutele motive“ se abține și „Times“ să precizeze. Înțelegem. Ar fi să-i cerem prea multe. Ar însemna să intre în amănunte și să arate că există „indeobște cunoscutele motive“ care duc acolo că în S.U.A., fie albilor, fie negrilor, dacă nu aparțin celor două sute de familii sau rubedeniilor lor, li se scurtează pe zi ce trece viața...

— Unde te trezești, puștiule? Intâi amprentele digitale.

RAVAS INCRUCIȘAT

de ELISABETA BERGEEA

ORIZONTAL :

- 1) — Prețuită, apreciată
Ca o piatră nestemată.
— Plantă veselă ca zorii,
O „mânâncă” cititorii.
- 2) — Vine o felicitare.
— Nu e mică. Prin urmare...
- 3) — Luna cerului senin.
— Ia, vedeți, că nu-i puțin!
— Și apoi: avânt deplin.
- 4) — Bate caldarâm pe drum.
— Nu-i puțină nici acum!
— Pentru gust, e necesară
Și în tăvi, și'n... călimară!
- 5) — Când dă drumul la condei,
De pe filă sar scântei.
Spre netrebniți și mișei,
Pârjolind cu focul ei
Tot ce-i fără de temeii.
— Nu-s ai tăi și nu-s ai lui.
Prin urmare sunt ai cui?
- 6) — Cine vine? Dânsa vine!
— O cunoaște mult și bine.
— La mașină-i mititel,
Dar nu merge fără el.
- 7) — Poșta are — și-o avea —
Doi frați gemeni lângă ea!
— Pe islaz sau prin zăvoi,
Toată vremea-i lângă oi.
— Faci un lucru prost? Atunci
Să fii sigur că-l arunci.
- 8) — De curând încorporat,
Mai ales când e soldat.
— E fierbinte și te-a fript
Nu la noi, ci în... Egipt!
- 9) — Vorba asta 'n orice caz
Nu-i o vorbă fără haz.
— Vrei o porție? Hai, dați-i!
— Face veșnic comparații!

- 10) — Singur se tot laudă;
Singur se aplaudă.
— O grimasă
Plicticoasă
Nici acasă
Nu te lasă!

- 11) — Acul caută un fir.
— Râde lumea, râde 'n șir.

VERTICAL :

- 1) — Strofa, ca ua vârf de spadă,
Are acul prins în coadă!
- 2) — Nu mai șade singurel:
S'a unit cu cei de-un fel.
— Muzica o face... el!

- 5) — Vezi în pungă! Vezi țpi zic!
— Dă-l încolo, că-i mojiç!
— Odinioară (scris mai mic)!
- 6) — Doar cu arme se ocupă.
— Un prefix care te... pupă!
- 7) — Sală universitară.
— Adjectiv crescut... la țară!
- 8) — Urlet?... Nu e mai puțin.
— Și-o teighea în magazin.
- 9) — Ia, privește-o doar un pic:
Fată mică, nume mic!
— Îi auzi ca un ecou:
Duc urări de anul nou.
- 10) — Cei ce nu văd țeluri sfinte,
Mersul lumii înainte,
Sunt ca dânsii: orbi la minte!
- 11) — Răsturnat, privit din spate,
Vezi că-i numai... jumătate!
— Pare cub, dar nu-i complet.
— Instrument de arhitect.
- 12) — Un cuvânt pătrunde 'n joc,
Dar e foarte echivoc!
— Haideți, mergem spre final.
Nu ne înecăm la... mal!
- 13) — Nu-i prea des, dragi cititorii,
Ci e numai uneori.
— Un istoric din trecut:
E celebru și... tăcut!
- 14) — Lung poem și veteran:
Un „roman” scris de-un român!
— În perniță nu există!
Nu?... Atunci sunt în... revistă!

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
C	A	R	T	E	A	E	N						
				V	R	A	K			M	A	R	E
	M	A	I		M	U	L	T		E	L	A	N
						R	A						
	E	A				I	S	U	R	U	B		
	P	T			M	E	I						
						R							
	B								T				
	R												
	A	T						R					
	M	O											
	A	N	E	C	D	O	R	A					

- 12) — Din tufiș, o floare pală
Scoate capul cu... migală!
— Un prefix. Lucrând în bandă,
Face dublu, la comandă.
— Slova „R” se recomandă!

- 13) — Câte-o veselă ispravă
Se preface-ades în sno-vă.
— Pentru cei ce scriu aici:
Material de bază. Ghici!

- 3) — O țriu și copiii mici:
„Cea de colo”, nu de-aici!
— Fetelor, mai sunt destule
Îngâmfate și fudule.

- 4) — Zahărul e-aproape... tos!
Nume mic și dragăstos.
— Două cifre: mie 'n sută
Dintr'o lume dispărută!

NOTĂ: Cuvintele din primele patru rânduri orizontale, citite în continuare, alcătuiesc urarea noastră pentru „Urzica”.

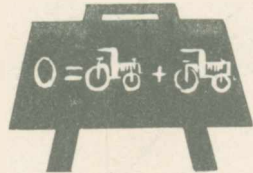
Probleme de rezolvat

● Dacă pentru curățenia unei camere, o gospodină are nevoie de cel puțin o jumătate de oră, să se afle câte ore îi trebuie învățătoarei Balint Margareta din comuna Suatu, regiunea Cluj, pentru a face curățenie în gospodăria ei formată din trei camere, bucatărie, curte și livadă?

Rezolvare: Pentru curățenia acestei gospodării este necesar cel mult o oră, deoarece în acest scop învățătoarea a adus de la școală 20 de eleve harnice și pricepute la treabă.

Această problemă nu poate fi rezolvată cu ajutorul matematicilor, ci cu ajutorul... forurilor superioare.

pe rampa de descărcare a unei magazii, iar cel de al doilea odihnește tot de aproape doi ani, pe o stradă din Petroșani.

Problema se poate rezolva printr-o ecuație de ordinul întâi cu două necunoscute. Ordinul întâi trebuie să fie ordinul de reparare

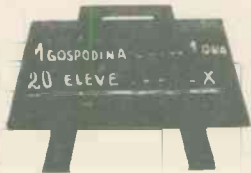
a celor două concașoare. Cele două necunoscute sunt: prima necunoscută: când se va da această dispoziție, a doua necunoscută: măsurile ce se vor lua împotriva celor vinovați. În această ecuație factorul comun este neglijența și nepăsarea.

● Presupunând că pentru a scrie 20 de pagini de caiet este necesară o mină de creion mecanic, să se afle câte mine sunt necesare pentru a se umple 200 de pagini?

Rezolvare: În momentul de

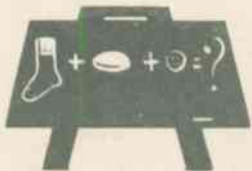
față problema nu poate fi rezolvată pentru că în librării nu se găsesc mine, de luni de zile, deși ele există în depozite.

Se pare că e o problemă de geometrie deoarece se vede clar figura... făcută de forurile în drept, cumpărătorilor. Această figură prezintă mai multe laturi. Latura cea mai importantă este proasta planificare a întreprinderilor respective. Figura mai poate fi reprezentată și printr'un cerc cu Centrul... de Librării slab aprovizionat. Credem însă, că acest cerc are și o rază... de speranță.

● Știind că ciorapii sunt făcuți din bumbac, săpunurile din grăsime și nasturii din sedef, să se afle ce legătură există între aceste trei feluri de produse?

Rezolvare: Până de curând se credea că între aceste produse nu există niciun fel de legătură. Magazinul Central din Slatina a găsit totuși o legătură între ele. Dovadă că aici nu se vând ciorapi dacă nu cumperi și săpun, și nu se vinde săpun dacă nu cumperi și nasturi.

● Trustului Cărbunelui Petroșani i s'au repartizat două concașoare de care avea absolută nevoie. Dacă distanța dintre locul unde se află aceste concașoare și locul unde ar trebui ca ele să intre în funcțiune, este de câteva sute de metri, să se afle în cât timp vor intra concașoarele în funcțiune?

Rezolvare: Probabil că ele nu vor mai intra niciodată în funcțiune, pentru că primul concașor se află în perfectă stare de... rugină, fiind uitat de aproape doi ani

Mai sunt unii responsabili de magazine care distribuie mărfurile ce le vin, de preferință rudelor și cunoscuților,

— Ne-au sosit niște mărfuri prima. Anunță degrabă rudele și prietenii până nu află publicul.

Desen de I. DORU
„URZICA“ 13

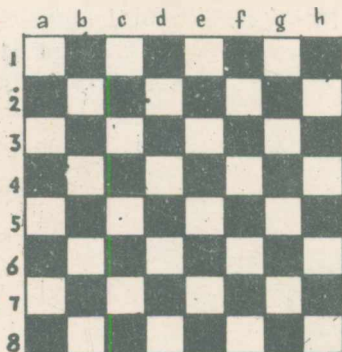
— In programul piesei „Afaceriștii” de Tudor Șoimaru, care se reprezintă la Teatrul Municipal, se spune:

„Acțiunea piesei se petrece în Martie-Aprilie 1932, adică în lunile care au urmat imediat după grevele muncitorești din Februarie 1933”.

Așa dar, Martie 1932 vine după Februarie 1933.

E posibil. E și-un cântec: Astă-vară la Crăciun, mâncam mere dintr'un prun și gutui dintr'un alun.

— „Librăria Tineretului” din București vinde... tineretului, table de șah tipărite astfel:

Cum o putea oare tineretul să învețe șah pe asemenea table?

Deoarece, după cum știe toată lumea (afară de Centrul de Librării care furnizează aceste imprimări și afară de Comisia Centrală de șah care permite difuzarea lor) numerotarea corectă a tablei de șah este alta.

Nu ar sta nici cinci minute în librării un abecedar în care s'ar spune, de pildă, că ordinea literelor în alfabet e următoarea: z, y, x, w, v, u, t, s, r, p, o, n, m, l, k, j, i, h, g, f, e, d, c, b, a.

Dar aceste table de șah, numerotate deandoașlea, sunt difuzate de doi ani.

Sperăm să nu mai fie difuzate și... la anul și la mulți ani.

— Revista „Contemporanul” publică în Nr. 49/1953 articolul „Lipsă de grijă pentru calitatea traducerilor”, semnat A. Herescu și M. Freinc.

Intre altele, articolul spune: „Cunoscuta navelă a lui Cehov „Omul în cutie”, apărută dealtfel și în limba română, capătă în traducerea Editurii Tineretului un titlu...” etc.

Cum adică „apărută dealtfel și în limba română”?

Că și traducerea pe care o critică e apărută tot în limba română.

Pompele de incendiu reparate Sfatului popular Horezu, regiunea Pitești, zac în curtea unui chiabur.

Comitetul Executiv al Sfatului popular rațional sesizat de acest fapt ne comunică: „In urma măsurilor luate de noi, pompele au fost reparate”.

Adevărul: n'au fost reparate.

Adică, în privința acestor pompe de incendiu, fiecare cu... focul lui: Sfatul popular, la semnalările presei, răspunde cu... pompă, iar locuitorii co-

munei, îngrijorați de eventualitatea unui incendiu, se gândesc că nu vor avea pompe cu care să-l stingă.

Match de volei, la Pitești.

PRIMUL SET. — Secția comercială a Sfatului popular orășenesc Pitești a primit prin „Urzica” sesizarea unor oameni ai muncii, cum că directorul Ion Dumitrică dela O. C. L. — Alimentara refuză sistematic, să redea spre folosință salariiștilor sportivi ai întreprinderii terenul de volei, transformat în depozit de lăzi goale.

AL DOILEA SET. — Primind sesizarea, Secția comercială a Sfatului popular al orașului Pitești a trimis-o „pentru o așazăisă „rezolvare” chiar persoanei criticate”: directorului Dumitrică Ion, care „rezolvat-o”... ca în primul set.

PENALIZĂRI. — Dată fiind comportarea nesportivă a jucătorului Dumitrică Ion, „Urzica” fluleră... întreruperea jocului, propunând anularea rezultatului și rejucarea matchului.

Comitetul Regional P. M. R. Suceava, răspunzând sesizării noastre ne-a comunicat în Septembrie 1953 că date fiind repetatele abateri și manifestări neprincipiale ale lui Haber Mendel, șeful de fabricație al depozitului Broșteni al Combinatului forestier din Vatra Dornei, față de muncitori, s'a luat măsura retrogradării și trimiterii lui la o altă muncă în altă fabrică.

Dar în Decembrie 1953, verificarea la fața locului a constatat că răspunsul fusese formal și că Haber Mendel se află tot acolo.

Mai sunt câteva... uscături de înlăturat din munca Comitetului Regional Suceava.

Cantina întreprinderii „7 Noiembrie”, unitatea B¹, funcționând în condiții igienice nesatisfăcătoare, a fost închisă de Sanepid. Conducerea întreprinderii, în loc să se ocupe de repararea ei în funcțiune, a găsit de cuviință, că e mai comod să aducă mâncarea cu mașina, dela Unitatea A. În felul acesta, mâncarea se varsă pe drum și ajunge la cantina Unității B înjumătățită și fără grăsime.

CANTINIERELE: — Pe noi ne-a scuturat destul. Ce-ar fi să-i scuture puțin și pe cei responsabili de această situație?

Desen de BENEDICT GĂNESCU

Desen de FR. GHENĂDESCU

CEL CARE FUGE DE RĂSPUNDERE

— Am scris felicitarea. Acum trebuie să găsim pe cineva care s'o iscălească.

LENEȘUL

— Ai trimis felicitări anul ăsta?
— Iar să trimit?! Nu le-am scris anul trecut „la mulți ani”?

BIROCRATUL

— Ai trimis prietenilor telegrame de felicitări?
— Nu. Le-am împărțit o circulară.

SLUGARNICUL

— V'ăș ruga să puneți o hârtie mai bună, dacă se poate. Este o telegramă de felicitări pentru șeful meu.

SECRETARA: — Nu! Nu se poate intra. Sunt în ședință. Luați loc și așteptați...

Dragă Urzico,

Am citit deseori în paginile tale despre birocrați, despre expresia lor obișnuită: „vino mâine”, și m'am convins că există asemenea oameni. Îți dau câteva exemple, pe care le cunosc. Unul e tovarășul Pavel Boroda, șeful Secției de învățământ a Sfatului popular rațional Iași. Și lui îi place mult expresia „vino mâine” pe care o repetă mereu, țăranilor muncitori care îi adresează scrisori privitoare la problemele învățământului. Tovarășul Boroda ține aceste scrisori închise prin sertare, și nu le rezolvă cu lunile. Totuși, ca să nu se plictisească, face mișcări... de personal, schimbând dintr'un post în altul pe învățătoarele Natalia Paraschiva și Ecaterina Diaconu.

La Sfatul popular rațional Iași e președinte tovarășul V. Grădinaru. Nici el nu ține seamă de unele cereri. Dovadă e cazul tovarășului Florin Buruiană, care, abia după trei luni, și-a câștigat drepturile cuvenite.

Indeamnă-l, Urzico, pe tovarășul Grădinaru să analizeze cauzele care fac să nu se rezolve multe cereri ale țăranilor muncitori, adresate Secției agricole. Poate că, împreună cu tovarășii Ion Spătoi și Ion Berbec, le va rezolva.

Ca să nu mai spună „vino mâine” fă-le la toți, cât mai curând, câte o înțepătură antibirocratică.

C. Sandi
str. Stihii 7—Iași

DRAGĂ URZICO,

Te rugăm să treci neapărat pe la unele școli elementare din raionul Călărași, regiunea București, ca să vezi cum se aplică unele metode de învățământ și care e rezultatul lor. Spre exemplu, la ciclul II dela școala elementară din comuna Cacomenca, satul Cunești, învățătorul Lăzărescu Costel aplică metodic, bătaia, însoțită de o serie întreagă de insulte și epitete înjositoare.

Rezultatul acestei „metode pedagogice”: elevilor le e teamă să vină la școală.

Lăzărescu Costel e fiul chiaburului Lăzărescu Dumitru, care până acum nu și-a predat cotele către Stat. Are și el „metodele” lui.

Metoda „pedagogică” practică de Lăzărescu C. este urmată și de tovarășa Călin Teodora, și de tovarășul Traian Marin, dela Secția învățământ a Sfatului popular raional Călărași.

Intreabă-l pe șeful secției, pe tovarășul Munteanu Gh. ce părere are despre asemenea „metode” și de cei care le aplică. Poate că nu știe despre ele nimic, Urzico, și o să fie bucurios să le afle dela tine.

Cerneș Nicolae
S. M. T. Cuza Vodă
raionul Călărași

DRAGĂ URZICO,

Noi, mai mulți copii, elevi în clasa V-a, ciclul 2, la școala din comuna Oituz, ne-am gândit să te rugăm pe tine, să te duci la Ministerul Culturii din București, și să rogi acolo pe tovarășii care se ocupă de copii, să ne trimită și nouă aici un teatru de păpuși. Până acum ne-au trimis mai multe filme pentru oameni mari. Noi am văzut la cinematograful căminului, filmul sovietic cu păpuși „Guliver în țara piticilor” și ne-a plăcut foarte mult. De aceea, ne-am bucura dacă am avea și noi un teatru de păpuși, adevărat.

Roagă-i, dragă Urzico, pe tovarășii dela Minister, și noi îți promitem c'o să fim cuminiți și o să învățăm mai bine. Și pe urmă, o să te chemăm și pe tine la teatrul nostru, și o să-ți dăm voie înăuntru, gratis.

Să trăiești, iubită Urzică.

— Șuinea Marilena — D. Itoiu
— Comănici Radu — Prahoveanu Gh.
— Supică Constantin — Sraer Robert
— Dascălu Geta — Gogu Lina

DRAGĂ URZICO,

Noi, câțiva țărani muncitori din comuna Sălcioara, venim la tine cu o jalbă că, uite, ne mănâncă birocrația zilele și-și păcat de ele. Birocrația asta a pus ghiara pe noi când ne-am dus să tăiem niscaiva scânduri la circularul întreprinderii „Partizanul”. Tăiatul scândurilor e treabă de vreo zece minute. Dar restul... stai să vezi.

Întâi făcurăm o cerere. Dădurăm cererea la registratură și, acolo, ne dădu pe ea un număr. Apoi, hai la director s'o aprobe. Dar directorul a sosit ceva mai târziu, așa că l-am așteptat. Când a venit, a scris pe cererea noastră: „Biroul producție va rezolva”. Am răsuflat ușurați, dar am băgat de seamă că răsuflaserăm prea de vreme, căci biroul producției ne-a scris și el: „La atelierul de tâmplărie”.

La atelierul de tâmplărie au și aici formele lor; ne-au făcut o notă de comandă. Mașinistul a luat nota și, în sfârșit, ne-a tăiat scândurile. Am terminat? N'am terminat! Acu' vine plata. Șeful atelierului ne-a făcut bonul de plată și am mers la serviciul valorificării. Aici am stat vreo oră fără să valorificăm nimic, până ne-au făcut facturile: una pentru 2,94 lei și alta pentru 4,41 lei. Am terminat? N'am terminat, că facturile trebuiau verificate de contabilul financiar. Și, cum acolo mai este și un contabil șef, a făcut și el „controlul preventiv”. Și pe urmă iar la director să le semneze. La casierie n'am mai stat mult. Numai până a venit casierul dela bancă.

Acum vezi și tu, dragă Urzico, noi ne folosim de circularul că taie scândurile mai bine și mai repede că d'alia a fost el făcut ca să înlocuiască mâna omului, dar uite că se bagă pește el mâna biocratului și-i ia tot sporul.

Fă-o și tu pe circularul, dragă Urzico, și așa cum taie el scândurile, taie și tu birocrația. Uite, noi și-am făcut „nota de comandă”!

Mai mulți țărani muncitori
din comuna Sălcioara

„URZICA”

Revista bilunar de satiră și humor.

Redacția: Calea Victoriei Nr. 25.
Telefoane: Secretariatul de redacție:
4.28.13. Secția scrisori: 4.60.34
Secția viza internă: 4.72.23.